

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

НЕДЕЉА О БЛУДНОМ СИНУ

. 15, 11 - 32, . 79; 1 . 6, 12 - 20, . 135.

преп. Ксенофонт и Марија

АНОМАЛИЈЕ РОДИТЕЉСКЕ ЉУБАВИ

(У причи о блудном сину) за- пањила ме је једна фраза и један лик: лик оца. Отац види из далека како иде блудни син који га се одрекао; и то одрекао се сурово и немилосрдно, онако како се понекад одричемо у младости зато што не осећамо дубину ране коју наносимо. Помислите само о речима блудног сина на почетку ове приче:

- Оче, дај ми сада оно што ће бити моје наследство када ти умреш... Таква блага и једноставна фраза, али ако се она преведе на оштрији језик, то једноставно значи: старче, предуго живиш; немам када да чекам да умреш, па да наследим плод твога рада; ти си се испречио на мом путу; ја хоћу да будем слободан и богат. Хајде да се договоримо да си ти умро за мене, и дај ми оно што ми припада, и забораavimo један на другог...

И ето, тога сина који као да је извршио метафизичко убиство оца, који је оца једноставно искључио из живота, тога сина чека отац. Видевши га, отац му хита у сусрет; пада му у загрљај; љуби

га; и даље се одвија разговор. Током целог свог пута блудни син је понављао своју исповест:

- Оче, сагреших против неба и пред тобом, нисам више достојан да се назовем твојим сином, прими ме као најамника у свој дом... Не знам да ли сте обратили пажњу на то да му отац даје да каже цео почетак те припремљене исповести; он њему дозвољава, њему који га је искључио из живота, који га је измучио, он му дозвољава да га назове оцем; он му дозвољава да каже да је он сагрешао и против неба, и против њега; он му даје да каже да је он недостојан да се назове његовим сином; и ту га зауставља: зато што тај младић може бити недостојан, блудни син; али да преуреди односе тако да постане достојан слуга - никада. То љубав никада неће доволити, то је немогућа ствар. Нека он буде и недостојан син, али он ће остати син - то се не може избрисати.

И ту ме је запањило то како се Бог односи према нашем достојанству; запањило ме је што се Он заиста у односу према свакоме од нас се понаша исто: шта

email: manastirmaine.gmail.com

интернет презентација: podmaine.weebly.com

год нам се догодило у животу, како год ми поступали, када Му прилазимо и говоримо: Променимо односе; ја не могу више бити син, већ направимо неки уговор; бићу Ти слуга, бићу Ти роб, бићу Ти најамник - Бог говори:

- Не, не можеш, ти си Мој син! Роб се труди из страха, најамник ради плате; то је све уговор. Син се труди на другим могу и продати не могу, Он захтева од нас достојанство, потпуно људско достојанство; при томе Он као да подвлачи да грех и потпуно одрицање није раздвојило оца од сина; син је отишао, а отац је остао; остао је веран до краја. И ето, ту сам почео да откривам нешто што сам тек много, много година након тога могао да формулишем јасније; сада то не

"А кад дође себи..."

Бог је веома близу нас, али и веома високо.

Да би "спустио" Бога и пребивао заједно са Њим, човек треба да се смири и да се покаје. И тада, видевши његово смирење, многомиливи Бог узвисиће га до небеса и веома завоleti. *Биће већа радост на небу због једног грешника који се каје*, каже Јеванђеље.

Бог је човеку дао ум како би се присећао својих грехова, кајао, и тражио опроштај. Човек без покајања је "тврда ствар". Он је и врло неразуман, јер неће да се покаје како би се ослободио малог пакла у коме живи, а који ће га одвести у онај још гори, вечни. Тако се лишава и овоземаљских рајских радости које се настављају у Рају, близу Бога, уз много веће, вечне радости.

Налазећи се далеко од Бога, човек се налази далеко и од себе самог. Видиш, у Јеванђељу пише да блудни син кад дође себи рече: отићи ћу оцу своме. Дакле, када је дошао себи, када се покајао, тада је рекао: "Вратићу се оцу своме." Док је живео у греху био је ван себе, није био "у винклу" јер је грех ван сваке логике.

преподобни Пајсије Светогорац

начелима; љубав се не може платити, односи међу људима се не могу ничим купити, не само новцем. Оно што мора ићи из срца не може се заменити оним што иде од рада твојих руку; не може се рећи човеку: Ја ћу те потпуно збринути, али ти моје срце неће припадати...

И ето, ту Бог захтева од нас, захтева немилосрдно, с немилосрдношћу љубави која зна да постоје ствари које се купити не формулишем оним језиком каквим бих се изразио када сам имао 15-16 година. Мене је онда поразила та запањујућа солидарност Бога са човеком; употребљавам реч 'солидарност' зато што она није црквена, не говори богословски о самој ствари коју хоћу да изразим. Солидарност значи да се Он од нас није оградио онда када би могао да нас се стиди, Он нам није окренуо леђа онда када је могао

са одвратношћу да скрене поглед - Он је остао с нама. И то је остао с нама у таквој мери и на тај начин о којем ми недовољно размишљамо".

Током пет година пастирско-психолошког служења открио сам да један од болних личносних проблема многих људи, јесте

Оцу Који је бескрајно благ. Управо нам Он може указати ону љубав која је многим тако недостајала од стране властитих родитеља, када смо били деца. Само ако њу имамо моћи ћемо истински да заволимо своју децу. Само ако постоји та љубав, моћи ћемо да истински опростимо

К о друге криви због својих невоља и неће да у томе види Промисао Божији, њега стижу још теже патње

За кога је то речено: *за судове Твоје неће да зна (Пс. 10,5) и нема Бога у мислима његовим (Пс. 10,4)*? За оне који не виде Промисао Божији над собом, како се стара о њиховом спасењу; за оне који не виде руку Божију која их кара или милује; за оне који остављају Бога и устају на људе, кривећи их за своје невоље; и који, у немилости због тога, бивају остављени од Бога, а патње им постају још теже због стања у коме се налазе, као и због казне Божије.

...Људи, колико год велики и силни били, могу да чине само оно што им Бог допусти; и ништа више од тога. Оно што Бог допусти то заиста треба да буде тако, а не другачије, и то ће нам бити на корист. Наш разум то не може да докучи, но вера успокојава оне који је имају.

преподобни Макарије Оптински

супротстављање сопственим родитељима, које се изражава у различитим "комплексима". Али тај проблем се потпуно превладава у Христу, у дубоком личном и свесном прихватању Господа, у синовљењу кроз Њега небеском

својим родитељима...

О томе се може писати много, али искуство личног сазнања Бога од стране другог човека, ма колико дубоко и тачно оно било изражено, никада неће заменити своје сопствено искуство.

ПУТ КА БОГУ

Понекад људи себе сматрају настројени (они не познају Бога), „неверујућим“ сасвим лажно, јер већ против сопствене уске, нењима су сугерисали или су они тачне представе о Богу. И ови људи сами усвојили себи нетачно, ускоди понекад потпуно искрено и схватање о Богу. Неверујући нису скоро религиозно протествују у суштини понекад против Бога против свог не-умног схватања о

Богу. Ови људи су кадри да брзо нађу веру, оно за чим је увек у ствари цезнула њихова душа.

Је ли сваки човек способан да поверује у Бога, приђе душом Богу? Да, сваки, безусловно. Сви су позвани на гозбу код Оца. „Много званих“...Много. Сви су звани, који су рођени у свету. И Дух Божији већ делује у човеку, када човек не тражи у свету партијску, класну, расну или било коју другу привремену и ограничену истину, већ тражи истину апсолутну, општечовечанску, вечну.

Неверје као одбацивање лако-мислености (неозбиљне вере), може бити природна етапа истинске вере у људској души.

Међутим, неверје као резултат скверног, егоистичног живота или као жеља да се себи да оправдање таквог рђавог живота јесте већ неверје прорачунато, непоштено. У оваквом неверју душа се просто скрива од Бога, бежи од највишег, морланог суда над собом. Но, куда се може побећи од овог суда? Он неће мимоићи човека, исто као што порођајне муке неће заобићи порођиљу.

Са извесним правом понекад антирелигиозници говоре о недостојности верујућих људи, само што они не примећују, да овај њихов аргумент није противан религији и да је сам он – чисто религиозан. Да, у свету је било и сада постоји много хришћана и пастира, који су то само по имену. И безбожници, говорећи много неистина о Господу Богу, о вери и верујућима, понекад исказују делимичну истину; она је у томе, да сви верујући не живе по

својој вери. Међутим, свако је ову истину и без безбожника видео и види, али се верујући односи према њој другчије, доноси другчији закључак из овог, схватајући да никаква греховност људска не може умањити светињу Божију и никаква људска лаж не може осрамотити Божију истину. Само Јеванђеље говори, да се и међу дванаесторицом највиших ученика Истине један показао као издајник. Но, зар то оповргава истинску веру и светост остале једанаесторице апостола? Никако. Издајство лажног ученика само истиче истину истинског ученика. Наука не греша рђавим научницима, музика слабим музичарима, истина није одговорна за људе, који су јој неверни.

Душа неверујућа, али не самозадовољна, она која тугије за апсолутном истином, прићи ће Богу. С правом каже философ и учитељ Цркве блажени Августин: „Тугује наше срце без Тебе, Боже, и не може се умирити, док не нађе Тебе“. Пут праведног људског срца је радосно живети у Богу или Га у жалости тражити. Срце људско налази мир само онда, када нађе свог Оца. Бесмртну дубину људске душе може испунити само Он, Небески наш Отац, Који је сва љубав и сва истина постојања.